

Forfatter: Topsøe, Vilhelm

Titel: Udrag fra I SOLSKIN

Citation: Topsøe, Vilhelm: "Udvalgte Skrifter", i Topsøe, Vilhelm: *Udvalgte Skrifter*, udg. af VILH. ANDERSEN ; HELGE TOPSØE-JENSEN , 1923, s. 11. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-topsoe01-shoot-idm140237638279008/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Udvalgte Skrifter

nem de store, aabne Vinduer strømmede den friske Luftning fra Haven og Lindetræers og Syringers søde Duft ind i Stuen. Fruen var med Rette tilfreds med Madlavningens Udfald, som ikke lod der være det Mindste for Konsistorialraadinden at udsætte, og Kancelliraaden tænkte med Stolthed, at han kunde have budt baade Stiftamtmanden og Biskoppen af de Flaasker, der prydede Bordet. Konsistorialraadinden udbragte den unge Kandidats Skaal, Kancelliraaden takkede og udbragte til Gjengjæld hendes og hendes Datters Skaal i et Foredrag, der i Korthed, men paa den mest glimrende Maade fremhævede hendes og hendes afdøde Mands Fortjenester af Samfundet. Han drak i sin Velvillie flere Gange et Glas med den unge Jensen, der herved gjordes saa dristig, at han begyndte at lee af Kancelliraadens Historier førend de Andre, og da dette ogsaa blev vel optaget, vovede sig til paa egen Haand at raabe Hurra efter Christians Skaal, ja omgikkes endog ligetil Maaltidets Slutning med dristige Planer om at udbringe Kancelliraadens Skaal.

Christian syntes ganske at have trøstet sig over den af dei rets- og statsvidenskabelige Fakultet lidte Forurettelse. Han saae meget dristigt ind i sin Borddames smukke, milde Øjne og endte Talernes Række med en Skaal for Kvinden, der indeholdt saa heldige Reminiscentser fra Studenterforeningen, at ethvert Spor af disharmonisk Misfornøjelse med den Afslutning, hans akademiske Løbebane havde faaet, derved udslettedes.

Han fik en Plads paa Faderens Kontor, hvorfra man haabede, at han ved Lejlighed og ved Amtmandens Velvillie skulde kunne glide ind i Fuldmægtigpladsen. Han havde selv egentligt ønsket at holde en lille Ferie, men, da han i Løbet af nogle Dage var bleven bekendt med Forretningerne, renoncerede han villigt herpaa. I Virkeligheden vare disse heller ikke af anstrængende Natur. Den største Tid kunde han tilbringe med at læse Aviserne og anstille Betragtninger over, hvor langt mere behageligt det var at sidde roligt i den magerlige Kontorstol end at færdes ude paa solrige Marker og skyggeløse Veje, som de Bønder gjorde, med hvem Kontoret havde sine fleste Forretninger. Han glædede sig tillige ret ved at tænke paa, hvorledes hans Ansættelse havde givet ham et

velkomment Paaskud til at undrage sig fra Deeltagelse i en Fodtour til Jylland med nogle Universitetskammerater. Med Velbehag udtalede han sig i Kontorets kølige Skygger Billedet af, hvorledes de kæmpede sig frem i Solhede og tæt, stillestaaende Støv paa sandede Landeveje eller uendelige Lyngheder, hvor en Boeuf og en halv Bajer vare mange Mile borte, eller klattrede op ad Himmelbjergene, medens Thermometret stod paa + 30°. Der var endnu en Behagelighed ved Kontoret. Han behøvede kun at læne sig lidt tilbage paa sin Kontorstol, saa kom netop Konsistorialraadindens Vinduer indenfor hans Synskreds. Oftest saae han vel kun de hvide Gardiner og de blomstrende Rosentræer, men det var dog ikke sjældent, at der ogsaa viste sig en ung, smuk Pige, hvis nydelige Figur endmere fremhævedes af den klare, lette Sommerkjole. Naar hun tog sit Sytøj og satte sig ved Vinduet, og maaskee af og til kastede et Blik over til Kontoret, da glemte han ganske Pantebøger og Jordskyld og kunde sidde længe med Blikket fæstet paa hende.

Medens udenfor Vinduet Lindenes Blade bevægede sig langsomt for Sommervindens Luftning, stege Drømme og Erindringer frem for ham.

Han tænkte paa sine Drengaar, hvorledes han og Margrethe havde færdedes sammen i den store gamle Have, i Fællesskab besiddet og drevet en lille Parcel paa to Kvadratalen af denne og troligt deelt det Bytte, de gjorde af nedfalden Frugt, med hinanden. Senere, da han kom ind i Latinskolen, dømte han vel for en stor Deel med de andre Drengene den jomsvikingagtige Foragt for »Piger«, som indtil Konfirmationsalderen er temmelig almindelig hos det stærkere Kjønn, og følte sig uendelig højt hævet over den lille, flere Aar yngre Pige, men han undlod dog sjældent, skjøndt i en nedladende Tone, naar de om Eftermiddagen mødtes i Haven, at meddele, naar han havde »smurt« en anden Dreng, faaet Nul i Mathematik eller udført en anden lignende ungdommelig Heltegjerning. Og da blidere Følelser for Kvindekjønnets begyndte at gennemstrømme det unge Bryst, og det opdagedes, at flere af Klassens Drengene vare poetisk begavede og besang Naturens Skjønhed, Efteraarets Pragt og ulykkelig Kjerligheds tilintetgjørende Virkning paa det menneskelige Liv, og nærrede stille